

Üks

„Issand jumal, ma jään hiljaks,“ ütles Melinda Wallis voodist välja hüpates, kui tema väsinud silmade pilk langes öökapiil olevale digitaalsele kellale. Ta oli olnud ärkvel poole neljani öösel, õppides kliinilise farmakoloogia eksamiks, mis pidi toimuma kolme päeva pärast.

Ta liikus enesegasena toas ringi, kuni aju mõtles sellele, mida esimesena teha. Ta kiirustas vannituppa ja nägi ennast peeglist.

„Raisk, raisk, raisk.“

Melinda võttis meigikoti ja hakkas nägu puuderdama.

Ta oli kahekümne kolme aastane ja paar päeva tagasi ühest naisteajakirjast loetud artikli järgi oma pikkuse kohta pisut ülekaaluline – ta oli kõigest 163 cm pikk. Tema pikad pruunid juuksed olid alati hobusesabas, ka magama minnes, ja ta ei läinud mitte kunagi kodust välja, ilma et oleks vähemasti jumestuskreemi kihi näkku määrinud, varjamaks aknega kaetud põski. Hammaste pesemise asemel pigistas ta lihtsalt sortsu hambapastat suhu, et pahast maitsest lahti saada.

Toas nägi ta oma riideid korralikult kokkupanduna laua kõrval toolil – valge pluus, sukkpüksid, põlvini ulatuv seelik ja madalad valged kingad. Ta riietus rekordajaga ja jooksis väikesest külalistemajast välja peahoone poole.

Melinda oli UCLA* õenduseriala bakalaureuseõppe kolmanda kursuse üliõpilane ning ta töötas igal nädalavahetusel

---

* UCLA – California ülikool Los Angeleses. Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

õppepraktika osana koduhooldusöena. Viimased neliteist nädalavahetust oli ta olnud härra Derek Nicholsoni hooldajaks Los Angelese lääneosas Cheviot Hillsis.

Kaks nädalat enne Melinda palkamist oli härra Nicholsonil diagnoositud kaugelearenenud kopsuvähk. Kasvaja oli juba ploomisuurune ja hävitas tema kudesid kiiresti. Kõndimine oli liiga valulik, vahel vajab mees abi hingamisaparaadiga ja ta kõneles vaevukuuldavalt sosinal.

Ta keeldus keemiaravist tütarde palvetest hoolimata. Mees ei tahtnud veeta oma viimaseid elupäevi haiglapalatis ja otsustas jääda koju.

Melinda avas välisukse luku ja astus avarasse esikusse, kiirustades seejärel läbi suure, ent napilt möbleeritud elutoa. Härra Nicholsoni magamistuba asus teisel korrusel. Maja oli kõhedalt vaikne, nagu ikka hommikuti.

Derek Nicholson elas üksinda. Tema abikaasa oli surnud kaks aastat tagasi ja ehkki tütreid käisid teda iga päev vaatamas, oli neil oma elu.

„Vabandust, et hilinesin,“ hüüdis Melinda allkorruselt. Ta vaatas taas kella. Täpselt nelikümmend kolm minutit hiljaks jäänud. „Kuramus!“ pomises ta endamisi. „Derek, oled ärganud?“ hõikas ta, läks trepi juurde ja kiirustas üles, võttes kaks astet korraga.

Derek Nicholson oli Melinda töötamise esimesel nädalavahetusel palunud end sinatada. Talle ei meeldinud formaalne „härra Nicholson“.

Kui Melinda magamistoa ukse juurde jõudis, tundis ta sealt välja kanduvat vänget iiveldamaajavat haisu.

Oh, kuramus, mõtles ta. Ilmselgelt oli ta mehe esimeseks tualetis käiguks hiljaks jäänud.

„Nii, koristame kõik esmalt ära ...“ ütles Melinda ust avades, „... ja siis toon ma sulle hommikusöö ...“

Ta tõmbus üleni kangeks, silmad läksid õudusest suureks ja õhk väljus kopsudest, nagu oleks ta järsku avakosmosesse paisatud. Ta tundis, kuidas maosisu kerkis kurku ja ta oksendas sinnasamasse ukse juurde.

„Issand halasta!“ Need olid sõnad, mida Melinda oli kavatsenud öelda, kui oma värisevaid huuli liigutas, ent häält ei tulnud. Põlved hakkasid nõtkuma, ümbrus tiirles ringi ja ta klammerdus kahe käega uksepiida külge, et püsti püsida. Sel hetkel langes tema roheliste silmade õudust täis pilk kaugemale seinale. Aju ei saanud kohe aru, mida ta vaatab, aga kui see kohale jõudis, paisus ürgne hirm ja paanika tema südames nagu äikesetorm.

Kaks

Inglite linnas oli suvi vaevu alanud, aga temperatuur oli juba 30 kraadi. Uurija Robert Hunter Los Angelese röövide ja mõrvarühma eriüksusest pani käekellal stopperi seisma, kui jõudis kesklinnast kagusse jäävas Huntington Parkis asuva kodumaja juurde. Üksteist kilomeetrit kolmekümne kaheksa minutiga. Pole paha, mõtles ta ise, ehkki higistas nagu kalkun tänapühade ajal ning jalad ja põlved valutasi kuratlikult. Võib-olla oleks pidanud enne venitama. Tegelikult ta teadis, et peaks venitama enne ja pärast trenni, eriti pärast pikka jooksutretti, aga ta ei viitsinud seda kunagi teha.

Hunter läks trepist kolmandale korrusele. Talle ei meeldinud liftid ja tema maja lifti kutsuti põhjusega „sardiinivõrguks“.

Ta avas oma kahetoalise korteri ukse ja astus sisse. Korter oli väike, aga puhas ja mugav, ehkki võinuks arvata, et mööbli on annetanud heatahtlikud inimesed – must kunstnahast diivan,

erinevad toolid, kriimuline söögilaud, mis täitis ka arvutilaua aset, ja vana raamatukapp, mis nägi välja, et võib täistuubitud riulite raskuse all iga hetk kokku kukkuda.

Hunter tõmbas särgi seljast ja kuivatas sellega laupa, kaela ja lihaseid rinda. Pulss oli juba maha rahunenud. Köögis võttis ta külmikust kannu jääteega ja valas endale suurde klaasi jooki. Ta lausa ootas igavat päeva eemal politsei administratiivhoonest ja eriuksuse peamajast. Tal polnud just tihti vabu päevi. Võib-olla sõidab Venice Beach ja mängib seal võrkpalli. Ta polnud aastaid võrkpalli mänginud. Või siis üritab minna vaatama Lakersi mängu. Ta polnud kindel, kas täna õhtul on mäng. Aga kõigepealt peab ta käima duši all ja seejärel selvepesulas.

Hunter jõi jäätee lõpuni, läks vannituppa ja vaatas ennast peeglist. Ta peab ka habet ajama. Kätt habemeajamisvahu ja žileti poole sirutades kuulis ta magamistoast telefonihelinat.

Hunter võttis öökapilt telefoni ja vaatas ekraanile – tema paariline Carlos Garcia. Alles siis märkas ta ekraani ülemises servas väikest punast noolt, mis tähendas, et tal on vastamata kõnesid – kümme.

„No tore!“ sosistas ta kõnele vastates. Ta teadis täpselt, mida kümme vastamata kõnet ja paarimehe kõne nii vara nende vabal päeval tähendavad.

„Carlos,“ ütles Hunter telefoni kõrva juurde tõstes. „Mis lahti?“

„Jestas! Kus sa olid? Olen sulle pool tundi helistanud.“

Üks kõne iga kolme minuti tagant, mõtles Hunter. Asi on halb.

„Käisin jooksmas,“ vastas ta rahulikult. „Ei vaadanud tagasi tulles telefoniekraanile. Nägin alles praegu vastamata kõnesid. Mis meil siis on?“

„Üks kuradima kaos. Tule kähku siia, Robert. Ma pole midagi sellist varem näinud.“ Tekkis kiire kõhklev paus. „Ma ei usu, et üldse keegi kunagi midagi sellist on näinud.“

Kolm

Isegi pühapäeva hommikul kulus Hunteril peaaegu tund, et sõita Huntington Parkist 24 km kaugusele Cheviot Hillsi.

Garcia polnud telefonis talle suurt midagi rääkinud, aga šokk ja kerge hirm paarimehe hääles olid kindlasti ebatavalised.

Hunter ja Garcia olid röövide ja mõrvarühma väikese eriüksuse liikmed. See tegeles sarimõrvarite ja avalikkuse kõrgendatud tähelepanu all olevate mõrvajuhtumitega, mille lahendamine nõuab rohkem aega ja kogemusi. Hunteri taust kriminaalpsühholoogina tegi temast veelgi spetsiifilisemate oskustega uurija. Kõik juhtumid, mille puhul oli tegemist erakordselt julma või sadistliku kurjategijaga, nimetati ultravägivaldseteks ehk UV-ks. Robert Hunter ja Carlos Garcia olid UV üksus ning seetõttu polnud neid just lihtne rivist välja lüüa. Nad olid näinud piisavalt õudusi, mida mitte keegi teine maamunal polnud näinud.

Hunter peatas auto ühe mustvalge patrullauto kõrval, milliseid seisis LA lääneosas kahekordse maja ees mitu. Ajakirjanikud olid juba kohal, ummistades väikest tänavat, aga see ei üllatanud. Nad jõudsid enamasti kuriteopaika enne uurijaid.

Hunter väljus oma vanast Buick LeSabre'ist ja teda tabas sooja õhu laine. Ta avas jakinööbid, kinnitas ametimärgi vööle ja vaatas aeglaselt ringi. Ehkki maja asus vaikses tänavas vaikeses piirkonnas, oli politseilindi taha kogunenud hulk uudishimulikke, kelle arv kasvas kiiresti.

Hunter pöördus maja poole. See oli ilus, kahekordne, punastest tellistest, tumesiniste aknaraamide ja kelpkatusega. Eesaed oli suur ja hoolitsetud. Majast paremal oli kahekohaline garaaž, aga sissesõiduteel autosid polnud, ainult politsei sõidukid. Mõne meetri kaugusel seisis kriminalistide kaubik. Hunter märkas Garciat, kes väljus maja peauksest. Paarimehel oli seljas

tavapärase valge kapuutsiga kaitseülikond. 188 sentimeetri pikkune Garcia oli Hunterist viis sentimeetrit pikem.

Garcia seisatas kivitrepi juures, mis viis verandalt alla, ja tõmbas kapuutsi peast. Tema pikavõitu juuksed olid kuklal hobusesabas. Ka tema märkas paarilist kohe.

Käراتsevat reporterite karja eirates näitas Hunter politseilindi juures seisvale patrullpolitseinikule oma ametimärki ja puges kollase lindi alt läbi.

Los Angelese suguses linnas olid ajakirjanikud seda rohkem äksi täis, mida jõhkramad ja vägivaldsemad olid kuriteod. Enamik neist teadis Hunterit ja seda, milliseid juhtumeid ta uurib. Nad tulistasid küsimusi nagu kuulipildujast.

„Halvad uudised liiguvad kiiresti,“ ütles Garcia pead rahvamassi poole kallutades, kui Hunter tema juurde jõudis. „Ja potentsiaalne hea uudislugu veel kiiremini.“ Ta ulatas paari-mehele kinnises plastkotis tuttuue kaitseülikonna.

„Mis mõttes?“ Hunter võttis koti, rebis selle katki ja hakkas ülikonda selga ajama.

„Ohver oli jurist,“ selgitas Garcia. „Keegi härra Derek Nicholson, California osariigi ringkonnaprokuratuuri prokurör.“

„Ei no tore.“

„Ta ei töötanud enam seal.“

Hunter tõmbas kaitseülikonna luku kinni.

„Tal diagnoositi kaugelearenenud kopsuvähk,“ jätkas Garcia.

Hunter vaatas teda küsivalt.

„Ta oli põhimõtteliselt ühe jalaga hauas. Hapnikumask, jalad ei kuulunud enam sõna ... Arstid andsid talle kõige enam pool aastat elulootust. See oli neli kuud tagasi.“

„Kui vana ta oli?“

„Viiskümmend. Polnud saladus, et ta oli suremas. Milleks teda siis niimoodi tappa?“

Hunter peatus. „Ja selles pole kahtlust, et ta mõrvati?“

„Oo ei, mitte mingisugust.“

Garcia sisenes Hunteri ees majja ja läks läbi esiku. Ukse kõrval oli valvesüsteemi klahvistik. Hunter vaatas Garcia poole.

„Valve ei töötanud,“ selgitas paarimees. „Seda ei lülitatud just tihti sisse.“

Hunter grimassitas nägu.

„Tean,“ nentis Garcia, „milleks see siis üldse paigaldada, eks?“

Nad läksid edasi.

Elutoas võtsid kaks kriminalisti kaugemas seinas olevalt trepilt sõrmejälgi.

„Kes surnukeha leidis?“ küsis Hunter.

„Ohvri koduhooldusõde,“ vastas Garcia ja suunas Hunteri tähelepanu idaseinas olevale avatud uksele. See viis suurde kabinetti. Seal istus klassikalisel nahast diivanil valges riietuses noor naine. Tema juuksed olid kuklale kinnitatud. Silmad olid nutmisest punased ja paistes. Tal oli põlvedel kohvitass, mida ta hoidis kahe käega. Tema pilk tundus eemalolev. Hunter pani tähele, et naine kõigutas kergelt ülakeha edasi-tagasi. Ta oli ilmselgelt šokis. Temaga koos oli kabinetis mundris politseinik.

„Kas keegi on üritanud temaga rääkida?“

„Mina,“ vastas Garcia. „Sain temalt teada mõned põhiasjad, aga ta on psühholoogiliselt välja lülitunud ja mind see ei üllata. Võib-olla proovid hiljem. Sa oled neis asjus minust osavam.“

„Ta oli pühapäeval siin?“ küsis Hunter.

„Ta töötabki ainult nädalavahetustel,“ selgitas Garcia. „Tema nimi on Melinda Wallis. Õpib UCLA-s. Hakkab lõpetama õenduseriala bakalaureusekraadi. See on tema praktika osa. Ta sai selle töö nädal pärast härra Nicholsoni diagnoosi.“

„Aga ülejäänud nädal?“

„Härra Nicholsonil on ka teine hooldusõde.“ Garcia avas oma kaitseülrikonna luku ja võttis rinnataskust märkmiku. „Amy

Dawson,“ luges ta nime. „Amy ei ole tudeng. Ta on medõde. Tema hoolitses härra Nicholsoni eest nädala sees. Ka mehe kaks tütart käisid teda iga päev vaatamas.“

Hunter kergitas kulme.

„Nendega pole veel ühendust võetud.“

„Nii et ohver elas siin üksinda?“

„Jah. Tema abikaasa, kellega ta oli abielus kakskümmend kuus aastat, hukkus kaks aastat tagasi autoavariis.“ Garcia pani märkmiku taskusse tagasi. „Surnukeha on teisel korrusel.“ Ta viitas trepi poole.

Üles minnes hoidus Hunter oma tööd tegevaid kriminaliste häirimast. Teise korruse trepitasand meenutas ooteruumi – kaks tooli, kaks nahast tugitooli, väike raamaturiil, ajakirjarest ja elegantsete pildiraamidega puhvetkapp. Hämaralt valgustatud koridor viis edasi nelja magamistoa ja kahe vannitoa juurde. Garcia juhatas Hunteri paremale jääva viimase ukse ja seisatas selle ees.

„Tean, et sa oled näinud igasuguseid ebanormaalseid asju, Robert. Jumal ise teab, et minagi olen.“ Ta pani kummikindas käe ukseupule. „Aga see ... isegi mitte õudusunenägudes.“ Garcia avas ukse.

Neli

Hunter seisis suure magamistoa lävel. Pilk registreeris silme ees avaneva vaatepildi, aga ajul oli keeruline seda mõista.

Põhjapoolse seinaga keskel oli lai reguleeritava kõrgusega voodi. Sellest paremal nägi ta väikest hapnikuballooni ja puidust öökapi hapnikumaski. Voodiotsa juures seisis ratastool. Toas oli ka antiikne kummut, mahagonist kirjutuslaud ja suur sektsioonkapp voodi vastas. Kapi keskel oli lameekraaniga teler.

Hunter hingas välja, aga ei liigutanud, ei pilgutanud silmi, ei öelnud sõnagi.

„Kust me alustame?“ sosistas Garcia tema kõrval.

Kõik kohad olid verd täis – voodi, põrand, vaip, seinad, lagi, kardinad ja peaaegu kõik mööblitükid. Härra Nicholsoni surnukeha lamas voodil. Või vähemasti see, mis temast järel oli. Surnukeha oli tükeldatud. Käed ja jalad olid keha küljest ära rebitud. Üks käsi oli liigeste kohalt väiksemateks tükkideks raiutud. Mõlemad jalalabad olid sääрте küljest ära lõigatud.

Ent kõiki tупpa astujaid jahmatas skulptuur.

Ohvri äralõigatud ja tükeldatud kehaosad olid kuhjatud väikesele diivanilauale akna all, moodustades verise, moonutatud, arusaamatu kuju.

„Ei ole võimalik,“ sosistas Hunter endamisi.

„Ma ei hakka küsimagi, sest ma tean, et sa pole midagi sellist varem näinud, Robert,“ ütles doktor Carolyn Hove kaugemast toanurgast. „Mitte keegi meist pole.“

Doktor Hove oli Los Angelese maakonna peakoroner. Ta oli pikk ja sale, roheliste silmade läbitungiva pilguga. Tema pikad kastanpruunid juuksed olid valge kaitseülikonna kapuutsi alla topitud, täidlased huuled ja väike nina maski all peidus.

Hunteri pilk liikus paariks sekundiks naise peale ja siis suurtele vereloikudele põrandal. Ta kõhkles hetke. Vereloiku sattumata polnud võimalik tупpa siseneda.

„Pole hullu,“ ütles doktor Hove, viibates talle ja Garciale. „Põrand on pildistatud.“

Hunter üritas siiski verest kõrvale hoiduda. Ta läks voodi ja härra Nicholson jäänuste juurde. Ohvri nägu oli verest paakunud. Silmad ja suu olid laiali lahti, nagu oleks tema viimane hirmukarjatus poole peal tardunud. Voodilina, padjad ja madrats olid mitmest kohast katki rebitud.

„Ta tapeti sellel voodil,“ ütles doktor Hove Hunteri juurde astudes.

Hunter silmitses jäänuseid.

„Pritsmete ja verekoguse järgi otsustades tekitas mõrtsukas ohvrile nii palju valu kui too taluda suutis, enne kui lasi tal surra,“ jätkas naine.

„Mõrtsukas tükeldas teda enne surma?“

Doktor noogutas. „Ja alustas väikestest kehaosadest, mille kaotus ei ole eluohtlik.“

Hunter kibrutas laupa.

„Kõik varbad ja keel olid ära lõigatud.“ Doktor vaatas taas kehaosadest jälgi skulptuuri poole. „Ütleksin, et skulptuuri alus tehti enne, kui teda tükeldama hakati.“

„Ta oli majas üksi?“

„Jah,“ vastas Garcia. „Melinda, see tudengist medõde, keda sa all nägid, veedab nädalavahetused siin, aga magab külaliskorteris garaaži peal, mida sa nägid maja ees. Tema sõnul käisid härra Nicholsoni tütreid siin iga päev ja veetsid isa seltsis paar tundi, vahel rohkem. Nad lahkusid eile õhtul üheksa paiku. Kui Melinda oli sättinud patsiendi magama ja majas oma tegemised lõpetanud, lahkus ta siit üheteistkümne paiku õhtul. Ta läks tagasi külaliskorterisse ja oli ärkvel poole neljani öösel, õppides eksamiks.“

Hunteril polnud keeruline aru saada, miks õde midagi ei kuulnud. Garaaž asus peamaja ees umbes kahekümne meetri kaugusel. See tuba, kus nad praegu olid, paiknes maja tagumises küljes, koridoris viimane. Aknad avanesid tagaaeda. Siin võinuks pidu käia ja Melinda poleks midagi kuulnud.

„Paanikanuppu ei ole?“ uuris Hunter.

Garcia osutas ühele asitõendikotile toanurgas. Selles oli kaablijupp, mille otsas oli lüliti. „Kaabel oli katki lõigatud.“

Hunter keskendus nüüd voodil, mööblil ja seintel olevatele verepritsmetele. „Kas tapariist on leitud?“

„Ei, veel mitte,“ vastas Garcia.

„Alt üles laienev verepripsmete muster ja sakilised haava-servad viitavad sellele, et mõrtsukas kasutas mingisugust elekt-rilist saagimisvahendit,“ ütles doktor Hove.

„Mootorsaag?“ pakkus Garcia.

„Võimalik.“

Hunter raputas pead. „Mootorsaag teeb liiga kõva lärmi. Liiga ohtlik. Mõrtsukas poleks tahtnud, et keegi teda segama tuleb, enne kui on lõpetanud. Samuti on mootorsaagi keeruli-sem käsitleda, eriti kui eesmärgiks on täpsed lõiked.“ Ta uuris jäänuseid ja voodit veel natuke aega, läks siis diivanilaua ja morbiidse skulptuuri juurde.

Härri Nicholsoni mõlemad käsivarred olid kohmakalt randmetest väänatud, moodustades kaks selget, ent tähenduseta kuju. Jalalabad olid ära lõigatud ning koos käsivate ja käe-labadega kokku kuhjatud. Kõike seda hoidis koos peenike, ent tugev traat. Traati oli kasutatud ka osade varvaste kinni-tamiseks kahe tüki servade külge. Jalad oli pandud kõrvuti lauale ja need moodustasid skulptuuri põhja. Kõik oli verine.

Hunter tegi sellele aeglaselt tiiru peale, püüdes mitte midagi kahe silma vahele jätta.

„Mis iganes see on,“ tähendas doktor Hove, „paari minutiga seda kokku ei pane. See võtab aega.“

„Ja kui mõrtsukas selle kokkupanekule aega kulutas,“ lisas Garcia lähemale tulles, „peab see midagi tähendama.“

Hunter taganes paar sammu ja vaatas võigast teost eemalt. See ei tähendanud tema jaoks mitte midagi.

„Kas su labor saaks sellest elusuuruses maketi teha?“ küsis ta doktor Hove'ilt.

Naine väänas maski all suud. „Ma ei näe põhjust, miks mitte. See on juba pildistatud, aga ma kutsun fotograafi tagasi

ja lasen tal teha pilti iga nurga alt. Olen kindel, et labor saab sellega hakkama.“

„Teeme siis seda,“ lausus Hunter. „Siin ja praegu ei mõtle me midagi välja.“ Ta pöördus kaugema seina poole ja tardus. See oli nii verine, et ta peaaegu poleks seda märganudki. „Mis asi see ometi on?“

Garcia vaatas Hunterit ja siis seina. Ta ohkas raskelt.

„See ... on kõikide kõige jubedam painaja.“